

крайнитѣ Родопи, изъ чиито недра пѣплемъ и ние. Тамъ е царството на Бабекскитѣ помаци. Оголенитѣ ридища даватъ много оскъдна прехрана на планинцитѣ, но тѣ отъ памтивѣка сж така привързани къмъ майката-планина, че за нищо въ свѣта не биха желали да се раздѣлятъ съ нея.

Задъ Доспатскитѣ, сравнително низки планини, се издига въ правиленъ полукръгъ мощна верига отъ рилски и пирински великани, раздѣлени помежду си отъ Предѣлската седловина, естествена граница между Рила и Пиринъ.

Надъ 2,000 метра надморска височина всички върхове и падени сж покрити съ снѣжно намѣтало, което блести отъ раннитѣ слънчеви лъчи. И който иска да се убеди, кжде сж естественитѣ граници между тритѣ съседни планински великани — Пиринъ, Рила и Родопитѣ, за които граници се водиха дълги книжни спорове, за него е достатъчно да дойде по това време тукъ и да хвърли само единъ единственъ погледъ въ западна посока.

Любуваме се на прелестнитѣ гледки, но и вървимъ все нагоре. На мѣста погледътъ ни се смущава отъ пе-

Планински мостъ